

14 juni 2020, Sacramentsdag, jaar A

Lezingen: Deuteronomium 8, 2-3.14b-16a

1 Korintiërs 10,16-17

Johannes 6,51-58

Homilie

Goede mensen,

Vandaag vieren wij Sacramentsdag. De kerk noemt de eucharistie graag de bron en het hoogtepunt van het christelijk leven. Je kan zeggen dat de eucharistie het ritueel is van “samen eten in zijn naam” en onze leidraad is in het leven.

Maar tijden veranderen en vormen veranderen. Het is een uitdaging om juist nu, op een aan deze tijd aangepaste manier, biddend en overwegend stil te staan bij de plaats van de sacramenten in het leven van gelovigen en in het bijzonder bij het Sacrament van de Eucharistie.

Samen maaltijd gebruiken aan één tafel, zorgt dat je tijd hebt voor elkaar. Je deelt voedsel met elkaar maar je luistert ook naar elkaar, je toont belangstelling in elkaar. En hopelijk neem je iets mee van die goede sfeer, een wij gevoel. Maar het kan ook anders zijn, het wij gevoel kan dan ver te zoeken zijn. En van die dubbelheid kan ook sprake zijn bij de eucharistie die wij vieren. Het is voor ons goed om dat te beseffen.

Waar liefde en vriendschap is, daar is God. Wij zijn blij om al die goede momenten die er tussen mensen mogelijk zijn. Het is de vraag of wij dit soort momenten voldoende uitbuiten. Samen aan tafel gaan zal onze betrokkenheid op elkaar voor en na het maaltijdgebeuren uitdrukken.

Bij de eucharistie als maaltijd gebeuren gaat het toch heel uitdrukkelijk om iemand die ons in zelfgave is voor gegaan en niets liever wil dan dat wij tot zelfgave komen aan elkaar. Heeft eucharistievieren binnen de kerkmuren gevolgen voor buiten die muren? Voor onze manier van door het leven te gaan?

Zo is er al veel veranderd in de loop van de tijd. In een bepaalde tijd dacht men zus en in een andere periode weer zo. Dat hoeft niet fout te zijn. Het is een zienswijze ontwikkelen. Denk maar aan: de handen voor de ogen doen na het ontvangen van de communie. Of het knielen in de eucharistie, of tijden waarbij in het denken over en vormgeven aan de eucharistie de nadruk werd gelegd op het offerkarakter enz. Laten we nu niet zeggen dat dat niet goed is geweest. Deze en andere uitingen van liefde voor de eucharistie moet je in de geest van die tijd zien. Zo zou het kunnen dat er een tijd komt dat het sacrament zo belicht wordt, dat ook wij, daartoe gezonden, het brood breken om het te geven aan elkaar. En dat wij voelen dat Christus daarin voor ons aanwezig is, zoals we Christus ook aanwezig kunnen voelen in zijn woord dat wij lezen, aanhoren of overwegen.

Maar wanneer wij samen zijn in zijn Naam, dan is Hij in ons midden. Dat is wat Paulus schrijft aan de Korintiërs. En hij wil ons op het hart drukken dat wij moeten blijven breken en delen. Jezus heeft het over zijn vlees en zijn bloed, over brood en wijn, over zichzelf. En toen hij gestorven was begonnen zijn leerlingen op de eerste dag van de week samen te komen om te luisteren naar verhalen over hem, waarna ze dan met elkaar het brood braken en het met elkaar deelden om hem niet te vergeten.

Maar eucharistie wordt pas echt eucharistie wanneer we ze na de viering mee naar huis nemen, en ze in ons dagelijks leven omzetten. Wanneer we dus Jezus' leven, zijn woorden en zijn daden tot leidraad van ons eigen leven maken. Wanneer we even liefdevol zijn als Hij, en oog hebben voor mensen in nood. Wanneer we rechtvaardig zijn, en fouten kunnen vergeven. Wanneer we vrede zoeken, en haat en nijd geen kans geven. Wanneer we alleen maar goede dingen over elkaar vertellen, en de minder goede voor onszelf houden. Wanneer we goed zijn voor elkaar en voor onze medemens, even goed als God. Dan zijn we waardig het lichaam van Christus te ontvangen. Dan zijn we ook christenen, dus mensen naar Gods hart en naar het hart van onze medemensen. Amen.

Ria Van den Broek